

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Zámek
v Normandii

MELANIE MILBURNEOVÁ

ZÁMEK V NORMANDII

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám vyprávěl o tom, jak jsem se dostal do Marbelly, kde se odehrával jeden z mých „milionářských“ příběhů, a jak mě „překvapilo“, že tam žijí úplně obyčejní lidé.

Tento měsíc si v edici Sladký život Duo můžete přečíst příběh nazvaný Proč tenkrát odešla?. Odehrává se v andaluské vesnici Frigiliana, pár kilometrů od zlatých pláží.

Od té doby, co jsem si přečetl příběh, který se tam odehrává, se snažím vybavit si místa, která jsem tam viděl, a dávat je do souvislosti s těmi, o nichž jsem četl. A je to docela zábava.

Možná si ještě vzpomenete na šílenství, které zavládlo před pár roky okolo knížky a filmu Šifra mistra Leonarda. Jak cestovky pořádaly zájezdy na místa, o nichž se v knize psalo, a lidé tam jezdili, aby se přesvědčili, jak to vypadá doopravdy...

Mám to podobně s našimi příběhy, jenom mě vesnička kdesi ve Španělsku z tohoto hlediska baví asi více než Benátky, Paříž nebo New York. Tenhle obchůdek musel být naproti kostelu... takhle trochu doleva...

Jen by mě strašně zajímalo, kde ve Frigilianě Emily koupila toho odporného obrovského keramického papouška... Že nevíte, o čem mluvím? Tak si to honem přečtěte.

Ale i ostatní mé příběhy jsou fajn!

... s láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

ZÁMEK V NORMANDII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Never Underestimate a Caffarelli

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Zámek v Normandii, 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1527-8 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1528-5 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1529-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ale já nikdy nepracuji s mužskými klienty,“ namítla Lily, „to přece víš.“

„Já vím,“ opáčila Valerie, její nadřízená na rehabilitační klinice na jihu Londýna. „Ale tohle je úžasná příležitost. Raoul Caffarelli je hodně bohatý. Za čtyřtýdenní pobyt v Normandii vyděláš jako za celý rok. Nikoho jiného tam nemohu poslat. Navíc jeho bratr trvá výslovně na tobě.“

Lily se zamračila. „Jeho bratr?“

Valerie zvedla oči ke stropu. „Ano, zdá se, že Raoul právě teď nechce spolupracovat jen tak s někým. Co ho pustili z nemocnice, straní se lidí. Jeho starší bratr četl o tvé práci s dcerou šejka Kásima Al-Balawihho. Chce, abys jeho bratrovi pomohla právě ty. Je ochotný hodně štědře zaplatit. Vlastně jsem z jeho telefonátu měla dojem, že si můžeš určit cenu.“

Lily se kousala do rtu. Peníze by se opravdu hodily. Zvláště když jí další nevydařený vztah její matky důkladně vysál bankovní účet. Ale pečovat čtyřia dvacet hodin o muže, byť upoutaného na kolečkové křeslo, patřilo mezi její nejtěžší noční můry.

Už pět let se k žádnému muži ani nepřiblížila.

„Nepřichází v úvahu,“ řekla Lily, otočila se a odložila zdravotní záznam nějakého pacienta. „To je mimo diskusi. Budeš si muset najít někoho jiného.“

„Myslím, že ne není odpověď,“ odvětila Valerie. „O bratrech Caffarelliových je známo, že jdou tvrdě za svým. Rafe chce, aby mu Raoul šel v září na svatbu za svědka. Je si jistý, že ty jediná dokážeš do té doby postavit jeho bratra na nohy.“

Lily zavřela zásuvku, otočila se a pohlédla na nadřízenou. „Copak si myslí, že umím zázraky? Jeho bratr se už možná nikdy nepostaví, natož během několika týdnů.“

„Jistě, ale to nejmenší, co můžeš udělat, je vzít tu práci a zjistit, co se dá dělat. Je to práce snů. Hradí veškeré výdaje po celou dobu, co s ním budeš na starém venkovském sídle v Normandii. Vezmi to, Lily. Prokážeš mi tím velikou službu. Zvýší to prestiž kliniky. Teď právě musíme budovat na tom, cos začala s šejkovou dcerou. Bude se o nás mluvit jako o klinice pro bohaté a slavné. Všichni budou chtít k nám.“

Lily ztěžka polkla. Srdce jí divoce bušilo a měla pocit, že právě vyběhla mrakodrap. Po těle jí vyrazil ledový pot a hlavu měla jako ve svěráku. Zoufale hledala nějakou únikovou cestu, ale všechny byly zablokovány nutností pomoci matce a loajalitou k zaměstnavateli.

Má to udělat?

„Musím vidět snímky pana Caffarelliho a zprávy od jeho lékařů. Možná ani tak pro něho nedovedu mnoho udělat. Nebylo by správné dávat jemu nebo jeho bratrovi falešnou naději.“

Valerie stiskla tlačítko myši. „Mám tady snímky i zprávy. Rafe mi je poslal mailem. Přepošlu ti je.“

Zakrátko si už Lily pročítala zprávy ve své kanceláři. Raoul Caffarelli si poranil páteř při vodním lyžování. Měl také komplikovanou zlomeninu pravé ruky, ale ta se už začínala hojit. Zůstalo mu sice trochu citu v nohách, ale stát dokázal jen s pomocí

a v současné době nemohl vůbec chodit. Podle závěrů neurochirurga nebudou už jeho nohy nikdy plně funkční, ale jisté zlepšení mobility se dá očekávat. Lily ale už podobné zprávy četla a při práci s klienty se jimi nenechávala ovlivňovat.

Úrazů páteře byla celá škála. Od drastických trvalých následků, po relativně drobné. Mnoho záleželo na charakteru zranění a také na postoji klienta a jeho celkovém zdravotním stavu.

Lily ráda používala kombinace léčebných postupů. Tradiční rehabilitační cvičení, posilování a masáže. K tomu přidávala alternativnější postupy jako například aromaterapii, diety a techniky využívající představivost.

Šejkova dcera Halimah Al-Balawiová patřila k jejím nejslavnějším klientům. Tři neurochirurgové mladé ženě řekli, že už nikdy nebude chodit. Lily s ní pracovala tři měsíce. Zlepšení bylo zpočátku bolestně pomalé, ale nakonec Halimah udělala několik prvních kroků s pomocí bradel a zlepšovala se tak, že po nějaké době dokázala jít bez pomoci.

Lily se opřela v křesle a okusovala si narůžovělý nehet. Pro každého jiného by péče o tak bohatého a slavného muže byla prací snů. Strávit měsíc v luxusu vedle muže, za den nebo noc, s nímž by jakákoli svobodná žena na světě dala rok života. Každá by tu příležitost popadla za pačesy a vychutnala by si každou minutu.

Ale pro ni by to znamenalo muka.

Při pomyšlení na pevné mužské tělo pod jejíma rukama se jí sevřel žaludek. Rehabilitace vyžaduje fyzický kontakt. Těsný fyzický kontakt. Dlaně přitisknuté k tělu. Přitisknuté ke svalům a šlachám. Poklepávání, masírování... dotýkání.

Na stole zazvonil mobil. Když se na displeji objevila

tvář její matky, stiskla tlačítko. „Ahoj, mami. Děje se něco?“

„Drahoušku, nevolala bych ti do práce, ale zase se mi ozvali z banky. Chtějí zaplatit dům, jestli nezaplatím poslední tři splátky hypotéky. Chtěla jsem jim vysvětlit, že to Martin mi vysál účet, ale vůbec mě neposlouchali.“

V Lily se začala věřit krev, když slyšela jméno muže, s nímž se její matka seznámila přes online seznamku a který ji bezostyšně podvedl. Její matka nikdy nedokázala odhadnout lidi, ale ona také nemá co mluvit vzhledem k tomu, co se jí stalo v noci o jejích jednadvacátých narozeninách, a teď tvrdě doplácela na to, že svému příteli bezmezně věřila. Ten všivák se naboural do matčiniých účtů a připravil ji o celoživotní úspory.

Tlačí na ni snad sám osud? Jak může odmítnout tuhle práci, když matka tak zoufale potřebuje finanční podporu? Matka při ní vždy pevně stála i v těch nejtěžších chvílích. V těch příšerných dnech po svých jednadvacátých narozeninách málem zešílela. Ale její matka byla s ní a s nasazením života ji dostala z temné propasti zoufalství a sebemrškačství. Nedluží jí to?

Jde jenom o jeden měsíc.

Čtyři týdny.

Třicet a jeden den.

Bude to jako věčnost.

„To se srovná, mami.“ Trhaně se nadechla. „Beru nového klienta. Znamená to sice, že budu celý srpen ve Francii, ale požádám, aby mi zaplatili předem. Tím vyřešíme banku. Dokud můžu něco udělat, o dům nepřijdeš.“

Raoul se ušklíbl na svého bratra. „Myslím, že jsem ti řekl, abys mě nechal o samotě.“

Rafe zklamaně vydechl. „Nemůžeš strávit zbytek života zahrabaný jako poustevník. Co je to s tebou? Copak nevidíš, že tohle je tvoje nejlepší, navíc možná jediná šance na uzdravení?“

Raoul zdravou rukou otočil kolečkové křeslo tak, aby viděl na bratra. Věděl, že to Rafe myslí dobře, ale pomyšlení na nějakou Angličanku, která kolem něho bude poskakovat s medicínou z hadího oleje, mu bylo v tuhle chvíli nanejvýš odporné. „Nejlepší doktoři v Itálii řekli, že to lepší být nemůže. Nechci, aby tahle Archerová plýtvala mým časem a tvými penězi předstíráním, že se to může změnit.“

„Hele, já vím, že se ještě trápíš kvůli tomu, že Clarissa zrušila zasnoubení, ale nemůžeš to vztahovat na všechny ženy jen proto, že ona...“

„To nemá s Clarissou vůbec nic společného,“ odsekl Raoul a znovu se otočil.

Rafe mu věnoval výmluvný pohled. „Ty jsi ji dokonce ani nemiloval. Jenom sis myslel, že sis odškrtnal všechny kolony. Ta nehoda ukázala, jaká je doopravdy. Jak já to vidím, a Poppy to říká také, měl jsi z pekla štěstí.“

Raoul sevřel levou rukou opěradlo křesla tak silně, až měl dojem, že mu popraskají klouby. „Tak ty si myslíš, že jsem měl štěstí? Podívej se na mě, Rafe. Trčím v tomhle křesle. Sám se ani neobléknu. Neurážej mě.“

Rafe se podrbl ve vlasech. „Promiň, špatně jsem volil slova. Nechceš se s ní aspoň setkat? Dát jí týden nebo aspoň pár dní na zkoušku? Když to nepůjde, můžeš to odpískat. Bude jen na tobě, jestli zůstane, nebo ne.“

Raoul dojel k oknu a zadíval se na louky, kde se popásali někteří z jeho nesmírně cenných plnokrevníků. Ani nemůže jít ven, aby je pohladil po hebkém

čenichu. Nemůže se projít v husté, pružné trávě. Byl zajatcem tohoto křesla a tohoto těla. Těla, které ho posledních čtyřiatřicet let definovalo jako člověka, jako *muže*. Lékaři mu řekli, že má víc štěstí než většina ostatních, stále měl cit v nohách a funkční močový měchýř a vnitřnosti. Zřejmě byl funkční i po sexuální stránce, ale která žena by ho takhle chtěla?

Clarissa to vyjádřila naprosto jasně.

Chce zpět své tělo. Chce zpět svůj *život*.

Kdo říká, že tahle Archerová je zázračná terapeutka, jak si myslí RaFe? Může to být největší šarlatánka široko daleko. Nechce se nechat otravovat a krmit falešnými nadějemi, aby je nakonec stejně musel pohřbít. Pomalu se začínal smířovat se svou situací. Z představy paparazzi, kteří ho šmírují, aby dostali co nejlepší snímek jeho bedného stavu, se mu dělalo nanic.

Chtěl být sám.

„Jeden měsíc, Raoule,“ řekl Rafe do ticha. „Prosím. Aspoň to zkus.“

Raoul dobře věděl, že oba jeho bratři o něho mají strach. Jeho mladší bratr Remy s ním byl včera celý den a snažil se ho zabavit. Jeho dědeček Vittorio nebyl tak nápomocný, ale to Raoul očekával. Vittorio nebyl z těch, kteří nabízejí soucit a podporu. Jeho specialitou byly výčitky a kritika.

„Rád bych si to týden dva promyslel.“

Rozhostilo se tíživé ticho.

Raoul znovu otočil křeslo, a jakmile zachytil bratrův podezřele nevinný pohled, rozběhla se mu podél poraněné páteře armáda mravenců. „To snad ne!“

„Čeká v salonu.“

Raoul plynne vychrlil nejvybranější nadávky ve francouzštině, italštině a angličtině. Tělem se mu rozléval vztek jako rychle působící jed. Nikdy v životě

si nepřipadal tak bezmocný, tak zpropadeně impotentní. Copak si bratr myslí, že je malé dítě, které se nedokáže rozumně rozhodnout?

Tohle je jeho svatyně.

Nikdo sem nesmí, pokud ho sám nepozve.

„Nevyváděj,“ napomenul ho Rafe tiše, „uslyší tě.“

„Je mi jedno, jestli mě slyší! Co to na mě sakra hraješ?“

„Chci ti pomoci, protože to vypadá, že sám sobě pomoci nechceš,“ opáčil Rafe. „Nemůžu tě takhle vidět. Tváříš se jako kakabus a vyjedeš po každém, kdo se na tebe jenom podívá. Ani nejdeš ven, proboha! Jako kdybys to vzdal. Ale ty to nemůžeš vzdát. Musíš se z toho dostat.“

Raoul nespouštěl oči z bratra. „Půjdu ven, až se tam dostanu vlastní silou. Nemáš právo přivést sem tu ženu bez mého svolení. Tohle je můj dům. Ať vypadne.“

„Zůstane tady. Zaplatil jsem jí předem a nemůžu to od ní chtít zpátky. To je součást smlouvy. Jinak by to nevzala.“

Raoul po něm výsměšně loupal očima. „Není z toho zřejmé, co je to za ženskou? Proboha, Rafe, myslel jsem, že právě ty bys měl mít rozum. Ta chce jenom shrábnout peníze. Počkej, a uvidíš. Za pár dní odejde kvůli něčemu, co jsem řekl nebo udělal, a poběží rovnou do banky.“

„Slečna Archerová má skvělá doporučení,“ opáčil Rafe. „Má vynikající vzdělání a je velice zkušená.“

Raoul posměšně zamručel. „To se vsadím.“

„Půjdu, ať se s ní můžeš seznámit. Musím za Poppy, přípravy na svatbu nepočkají. Chci, aby ses na ní objevil, Raoule. S křeslem, nebo bez křesla. Rozumíš?“

Raoul sykl. „Nebudu tam sedět, aby si mě všichni

prohlíželi jako pouťovou atrakci. Řekni Remymu, ať ti jde za svědka.“

„Znáš přece Remyho. Klidně nepřijde jen proto, že se mu na radaru mihne něco zajímavějšího. Chci, abys to byl ty, a chce to i Poppy. Neraď bych ji zklamal.“ Rafe, došel ke dveřím, otevřel je a dodal: „Za pár týdnů ti zavolám, abych viděl, jak si vedeš. *Ciao*.“

Lily si tiskla kabelku do klína. Bylo sice léto, ale prsty měla jako z ledu. Slyšela křik, a přestože nebyla zběhlá ve francouzštině ani v italštině, pochopila, že Raoul Caffarelli není zrovna šťastný, že přišla. Byla to ironie, neboť ani ona neměla velkou radost z toho, že je tady. Ale protože peníze už byly bezpečně na hypotéčním účtu její matky, měla aspoň jednu starost z krku.

Ale největší starost měla teprve před sebou.

Být sama na tak rozlehlém zámku s mužem, jehož nikdy neviděla, jí připadalo jako vystřižené z hororu. Měla rychlý pulz a srdce jí o překot bušilo. Na dlaních a pod krkem cítila lepkavý pot. Žaludek měla jako na vodě a musela přitisknout nohy k sobě, aby se jí neklepaly.

Dveře salonu se otevřely a dovnitř vešel Rafe Caffarelli s chmurným výrazem ve tváři. „Je v knihovně. Nenechte se odradit jeho zatrpklostí. Snad se trochu vzpamatuje. Je jen podrážděný a zlostný kvůli svému stavu.“

Lily vstala, ale stále svírala kabelku jako štít. „To je v pořádku...“ Olízla si suché rty. „Musí to pro něho být velice těžké...“

„Pro něho i pro mě je to úplná noční můra. Nevím, jak se mu přiblížit. Všechny od sebe odehnal.“ Unaveně si zamnul obličej. „Odmítá spolupracovat. Nikdy jsem ho takhle neviděl. Vím, že dokáže být tvrdohlavý, ale tohle tu ještě nebylo.“

„Ještě je brzy,“ řekla Lily. „Některým lidem trvá měsíce, než přijmou, co se jim stalo. Někdo se s tím nevyrovná nikdy.“

„Chci ho mít na svatbě,“ prohlásil Rafe s neproniknutelným výrazem. „Je mi úplně jedno, jestli ho tam budeme muset odtáhnout proti jeho vůli. Chci ho tam.“

„Uvidím, co se dá dělat. Ale nic neslibuji.“

„Hospodyně Dominique vám pomůže se vším, co budete potřebovat. Až se seznámíte s Raoulem, zavede vás do vašeho pokoje. Každé ráno sem dochází mladík jménem Sebastien, aby bratrovi pomohl se sprchováním a oblékáním. Máte nějaké otázky?“

Stovky, ale ty mohou počkat. „Ne, myslím, že všechno zvládnou.“

Krátce pokývl a podržel jí dveře. „Ukážu vám cestu do knihovny, ale asi budete lepší, když dovnitř půjdete sama.“ Trpce se ušklíbl a dodal: „Právě teď se netěším bratrově přízni.“

Knihovna byla ve stejném patře prastarého zámku, ale její střízlivý, tmavý interiér byl v ostrém kontrastu k prosvětlenému salonu, do něhož pronikalo slunce řadou oken s výhledem na zelená pole normandského venkova. Knihovna měla pouze jediné okno, které dovnitř pouštělo jen málo světla. Místnosti dominovaly tři knihovny sahající od podlahy ke stropu, veliký stůl s deskou potaženou kůží a vedle něho starosvětský glóbus. Lily vdechla vůni pergamenů, papíru, kůže a leštidla na dřevo. Měla pocit, jako kdyby se posunula zpátky v čase.

Její pohled ale okamžitě jako magnet přitáhla postava v kolečkovém křesle za stolem. Raoul Caffarelli vypadal stejně úchvatně jako jeho bratr. Měl lesklé černé vlasy, olivou pleť a výraznou, trochu

vzdorovitou čelist. Jeho oči byly ale zelenohnědé namísto tmavě hnědých a právě teď se leskly hněvem.

„Promiňte, že nevstanu,“ řekl nepřátelsky a s kamenným výrazem.

„Já... samozřejmě.“

„Pokud nejste hluchá, nebo naprostý blázen, musí vám být jasné, že vás tady nechci.“

Zdvihla bradu, aby nepoznal, jak ji vystrašil. „Nejsem hluchá ani blázen.“

Dlouhou chvíli si ji měřil. Lily v jeho rysech a držení těla viděla jeho francouzsko-italský původ a náznak hrdého šlechtice. Cítila ho z postavení širokých ramen a z toho, jak se držel bez ohledu na to, že je upoután na křeslo. Byl nadprůměrně vysoký, odhadovala tak sto osmdesát sedm až sto devadesát centimetrů, a před nehodou jistě fyzicky velmi aktivní. Pod jemnou látkou košile viděla pevné svaly na hrudi a pažích. Pravou paži měl stále v sádře, ale jeho ruce vypadaly silné a v pořádku. Byl hladce oholen, ale prosvítající stín prozrazoval silné mužské hormony. Měl trochu méně římský nos než jeho bratr a vrásky kolem úst mu dodávaly mírně vyčerpaný výraz, jako kdyby v poslední době zhubl. Rty měl pevně stisknuté do tenké, vzpurné čárky. Napadlo ji, jak asi vypadá, když se směje.

Lily se vytrhla ze zamyšlení. Není tady proto, aby ho rozesmála. Má zjistit, jestli ho dokáže postavit na nohy. Čím dříve s tím bude hotová, tím dříve bude moci odejít.

„Předpokládám, že vás můj bratr seznámil se všemi drastickými detaily mého stavu,“ řekl a nespouštěl z ní přitom výhrůžný pohled.

„Viděla jsem vaše snímky a četla jsem lékařské zprávy.“

Téměř vyčítavě povytáhl levé obočí. „A?“